

Sygn. akt IV KK 366/22

POSTANOWIENIE

Dnia 5 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **A. P.**

skazanej z art. 239 § 1 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 5 października 2022 r., w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z dnia 2 grudnia 2021 r., sygn. akt II AKa 394/21

utrzymującego wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 12 kwietnia 2021 r., sygn. akt XVI K 75/20,

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. obciążyć skazaną kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2021 roku, sygn. akt XVI K 75/20, Sąd Okręgowy w Katowicach uznał **A. P.** za winną popełnienia przestępstw wyczerpujących znamiona z art. 239 § 1 k.k., z art. 270 § 1 k.k. oraz z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Za czyn opisany w punkcie II aktu oskarżenia - na podstawie art. 239 § 1 k.k. wymierzył oskarżonej karę 2 lat pozbawienia wolności.

Za czyn opisany w punkcie III aktu oskarżenia - na podstawie art. 270 § 1 k.k. wymierzył oskarżonej karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Za czyn opisany w punkcie IV aktu oskarżenia - na podstawie art. 62 ust. 1

ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył oskarżonej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary jednostkowe pozbawienia wolności i w ich miejsce orzekł karę łączną 3 lat pozbawienia wolności.

Na podstawie przepisów przywołanych w punktach 14-15 i 21 wyroku orzekł o zaliczeniu oskarżonej na poczet kary łącznej pozbawienia wolności okresu rzeczywistego pozbawienia wolności, a także o przepadku na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego oraz w przedmiocie kosztów sądowych.

Wyrok ten został zaskarżony przez obrońcę A. P. w całości na korzyść oskarżonej.

Sąd Apelacyjny w Katowicach, po rozpoznaniu wniesionej apelacji, wyrokiem z dnia 2 grudnia 2021 roku o sygn. akt II AKa 394/21, zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1, 7 i 13 w części dotyczącej oskarżonego G. P.. Natomiast w pozostałym zakresie - w tym dotyczącym oskarżonej A. P., utrzymał wyrok w mocy.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego kasację wniósł obrońca skazanej A. P., zarzucając w niej obrazę prawa materialnego, tj. art. 55 k.k. oraz art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 1 § 1 kk; obrazę przepisów prawa procesowego, a to art. 6 k.p.k., art. 6 ust. 3 lit. c Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, art. 7 k.p.k., art. 83 § 1 k.p.k., art. 117 § 1 k.p.k., art. 117 § 2 k.p.k., art. 301 k.p.k., art. 317 k.p.k.; rażącą niewspółmierność wymierzonych kar jednostkowych i kary łącznej pozbawienia wolności.

W oparciu o tak sformułowany zarzut obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Katowicach do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Okręgowy w Katowicach wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna, co skutkowało jej oddaleniem w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie wytknięcia wymaga aspekt poprawności i dopuszczalności podnoszenia w kasacji zarzutu rażącej niewspółmierności kary. W tym aspekcie należy odesłać autorkę nadzwyczajnego środka zaskarżenia do treści art. 523 § 1 k.p.k.

Pomimo wielokrotnego wypowiedziania się przez Sąd Najwyższy w kwestii niedopuszczalności wskazywania w kasacji na rażącą niewspółmierność kary, jeszcze raz należy podkreślić, iż zakazu, wynikającego wprost z art. 523 § 1 k.p.k., nie da się skutecznie ominąć również w drodze podnoszenia zarzutu rażącego naruszenia art. 53 k.k., czy art. 55 k.k. – jako rzekomego naruszenia prawa. Przepisy te nie mają charakteru norm stanowczych, zatem ich obraza – w rozumieniu art. 438 pkt 1 k.p.k. – nie może skutkować uwzględnieniem żądania zawartego w *petitum* kasacji.

We wniesionym nadzwyczajnym środku zaskarżenia w istocie doszło do powielenia zarzutów apelacyjnych. Jak wynika z akt sprawy, skarżący już w zwykłym środku odwoławczym nie akceptował wysokości orzeczonej wobec skazanej kary łącznej pozbawienia wolności i kar jednostkowych - uznając je za rażąco niewspółmierne i surowe, nieadekwatną do kar łącznych wymierzonych innym współskazanym.

Do tych kwestii rzeczowo i wystarczająco odniósł się Sąd II instancji przedstawiając na kartach pisemnych motywów wyroku przekonującą i wyczerpującą argumentację (s. 10 -11 uzasadnienia SA).

Dokonana przez Sąd Apelacyjny kontrola orzeczenia Sądu Okręgowego jest wszechstronna i rzetelna. Prawidłowo został zgromadzony i oceniony materiał dowodowy w szczególności ten, który stał się podstawą dla określenia wymiaru wobec A. P. kary łącznej pozbawienia wolności. Kara ta jest adekwatna i sprawiedliwa, albowiem uwzględniająca wszystkie ustawowe kryteria ją warunkujące.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w sposób szczegółowy odniósł się także do zarzutu obrazy prawa procesowego, tj. art. 6 k.p.k., art. 6 ust. 3 lit. c Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, art. 83 § 1 k.p.k., art. 117 § 1 i 2 k.p.k., art. 301 k.p.k., art. 317 k.p.k. Przedstawił logicznie proces wnioskowania oraz wyczerpującą argumentację, które doprowadziły do prawidłowych wniosków

końcowych. W szczególności wykazał, że skazanie A. P. zostało oparte na podstawie całokształtu zebranego materiału dowodowego, a następnie przeprowadzonego i zweryfikowanego przed Sądem I instancji, który to materiał dowodowy został bezbłędnie oceniony przez ten Sąd. Wskazał też, że brak udziału obrońcy przy czynności przesłuchania podejrzanej, sam przez się nie stanowi przeszkody do wykorzystania takich wyjaśnień na rozprawie – w toku przewodu sądowego. Nadto podniósł, że w toku postępowania przygotowawczego nie wystąpiła obiektywnie istniejąca „podatność oskarżonej na pokrzywdzenie”, przywołując w tym względzie pogląd Sądu Najwyższego (s. 3 - 4 uzasadnienia SA).

Podsumowując powyższe rozważania stwierdzić należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych. W żadnym razie nie jest wystarczającym do uwzględnienia kasacji oparcie się przez jej autora na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i własnych wniosków z tych ocen płynących, bez wykazania uchybień - i to rażących - w procedowaniu bądź rozumowaniu sądu odwoławczego, które w dodatku mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2017 r., sygn. akt III KK 265/17, baza orzeczeń Supremus).

Wobec powyższego, Sąd Najwyższy nie dopatrył się naruszenia przepisów zarzuconych w skardze skutkiem czego należało oddalić kasację obrońcy skazanej w formule kwalifikowanej - uznając ją za oczywiście bezzasadną.

Ponadto rozstrzygnięto o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego.

[as]